

Господо Срби,

већ десетак година, нас неколико сабрано око *Српског клуба* чинимо све што је у нашој моћи да српској јавности пружимо што истинитији и утемељенији увид у нашу историјску судбину, и у могућност изласка – као националне и духовне заједнице – из нашег привидног безизлаза.

Залажући се за те циљеве о сопственом “ руху и круху ” дошли смо до границе својих физичких, ако не и других моћи.

Наиме, још далеких 1960-их година, приметио бејах да мојим друговима и вршњацима, рођеним непосредно пре, током, и недуго после Другог светског рата, не недостаје знања о приликама у Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији, личности и неделима Јосипа Броза, правој природи Савеза комуниста Југославије и његових тајних служби колико вере да се нешто, а понајмање групно и организовано, око тога може учинити.

Већ у то време, нажалост, наши најбољи млади људи бирали су лично спасење над општим, одлазећи, појединачно, како је ко умео и знао, у исељеништво. И сам бејах кренуо тим путем, но, нешто ме је стално враћало у отаџбину. Но, мој рођени брат је остао на Западу, као и многи с којима се још повремено виђам и дописујем, а којима није свеједно шта ће се Српством бити. Последњи да оде је наш уредник Далибор Муратовић, електротехнички инжењер коме у Србији настављача Броза и других наших уништитеља није било места, упркос његове осведочене стручности.

Срећом, нико од нас, нити наших исељеника који читају *Српски лист*, своје најчешће самоизабрано изгнанство није правдао потребом “ трбуха за крухом ” – мада их је било и

још их има који су морали да беже спасавајући живу главу од усташа, Шиптара, или “наших” тајних служби. Јер, у Србији није било глади ни током оба светска рата, а посла је увек имало за свакога спремног да ради макар оно што су многи наши исељеници или радници на “ привременом раду у иностранству ” годинама обављали по туђини.

Невоља је, међутим, што сви ми познајемо исувише наших успешних пословних људи, научника и других прегалаца који и не покушавају да прикрију свој очити недостатак потребе да се, бар као наши школарци из доба до пред Први светски рат, врате у Отаџбину и пораде на њеном бољитку без обзира на историјске, политичке, економске и све друге неприлике. Још жалосније је што имамо прилике да слушамо и приче о “ успеху ” наших у иностранству, где су се ухлебали као домари, хигијеничари, бармени, разносачи пица и слично.

“Бољи живот” се, изгледа, ипак не налази у бирању између петнаест врста усисивача за прашину или плазма телевизора, из луксузних брошура и летака које и у Србији “ бесплатно ” добијамо уз сваки примерак дневних новина, колико у знању, непорецивом сваком нашем претку до неколико десетлећа уназад, да је једини живот Србима доличан – а тиме заиста и бољи – потрага за Божијим ликом у себи и у свом народу. Јер, живећи на размеђи светова, времена, и вера, те стога схвативши да никада не можемо бити истовремено слободни и богати (нити “безбедни”) , окренули се они беху врлини да би досегли, нарочито у нашим динарским крајевима, један вид хуманитета (чојства) какав други народи и заједнице углавном нису – до тек понегде, и понекад.

Том чињеницом, осведоченом и многим западњачким записима и путописима, можемо истумачити и одијум, заодевен у разноразне приче и лажи, с којим се као народ суочавамо већ преко један век. Као што, рецимо, Герда из *Сивог сокола и црног јагњета* Ребеке Вест из зависти не може, боље рећи, неће да схвати да су се српски војници под ватром попели уз Кајмакчалан – врх на који се и по лепом времену тешко стиже – и као што је и многим одрођеним Србима

(
deracinated Serbs

звали су такве својевремено Англи) нем огуће појмити да су ти исти војници неколико година пре тога, по сведочењу страних новинара, сличним подвигом освојили Качаничку клисуру – тако и они који се управо суочавају са избором црног муслимана или безбожне Јеврејке за председника државе могу Србе само да мрзе, и да чине све што им је у моћи да их, као нежељено огледало, уклоне из света или макар уподобе себи.

Да бисмо, зато, сачували оно што је у нас Божијом промишљу дугим вековима грађено, а

што је услед премоћи непријатеља па и добронамерних странаца и домаћих либерала разграђено, *Српски лист* се обраћао и српском расејању, у томе међутим не прошавши боље од других сличних прегалаца – али свакако горе од “националних” ешалона које су организовале власти. Јер, иако од октобра 2007. у просеку имамо преко 100.000 улазака на сајт месечно, и мада често добијамо писма подршке и похвале, засад нас је само један наш исељеник из Канаде питао шта нам треба, и послао новчани прилог, а двојица млађих људи из земље неколико написа.

Наиме – као у случају мог београдског искуства из Шездесетих – иако је наше исељеништво веома добро знало ко је, рецимо, Слободан Милошевић али га је ипак масовно подржало, тако се и данас конкретна помоћ пружа пре свега властима Србије, преко разноразних агенција за сарадњу са “дијаспором”, те појединаца чији је учинак предобро познат већини старијих емиграната. Колико је таква “сарадња” користила нацији, а колико тим појединцима и властима, читаоци *Српског листа* такође могу да се посведоче, будући да се исувише наших сународника и у земљи и иностранству није руководило својим исконским (“патријархалним”) моралом и вредностима, већ жудњом за коришћу.

Другим речима, Слободана Милошевића – и данашње његове настављаче, у које се, по методима политичке борбе и схватању правде и кривде, дају убројити готово сви учесници нашег јавног живота – Срби су одабрали очито сматрајући да се искључиво “реалполитиком” и економском логиком може прекинути готово двовековни расап Српства – настао управо одрицањем оних врлина и вредности које су нас одржале од 1389. надаље.

Тај Пад се нажалост најтеже и најочитије испољио у Црној Гори, али ни другде није ни мањи ни блажи.

Подсећајући се, стога, народне изреке “Што се грбо роди, време не исправи”, *Српски клуб* и *Српски лист*

су се отпочетка отворено залагали за

Српску револуцију

– под њом подразумевајући не искорак у нешто измаштано, попут комунистичке револуције наших отаца и дедова, већ духовни и стваралачки повратак ономе што нам се као народу повесно потврдило животодајним.

Јер, како ми беше казао један лекар холиста у Канади: “Ако вам се деси саобраћајна несрећа, нећу вам моћи да помогнем ја, него хирург” .

Наиме, комунистичком револуцијом, чији су биолошки издаци и многи од нас из *Српског клуба* и

уредништа

Српског листа

(остали такође будући баштеници безмало двовековне, пузајуће, исто тако левичарске револуције, отеловљене и Равногорским покретом Драже Михаиловића) српском бићу нанешена је траума какву медицина – и народна и научна – лечи искључиво контра-трауматски: рецимо, намештањем, често веома болним, сломљених костију и обрадом и ушивањем рана.

Изгледа, међутим, да српска јавност још није спрема да слуша наш глас, што је и разумљиво, будући да ми не нудимо никакве угодности и погодности, попут других – нарочито званичних – политичких опција, већ напор, муку па и жртву, зарад оздрављења целе нације, а не само појединих њених хипертрофираних делова у виду разних Служби које су се – закономмерно, неумољиво и погубно – изметнуле у безбројне сурчинске, земунске и друге “кланове”, те “тајкуне” и остале преименоване пошаста, у настанку препознатљиве већ у Брозово доба.

Међутим, мимо свих тих Њихових мењања назива и образа, “ будућност ” која нам се као народу безобзирно сервира, “ продаје ” или намеће већ преко један век остаје иста: материјалистичка, безверна, и индивидуалистичка. Јер, као што се непрекидно уверавамо, колико је некаквог “ друштва ” било у титоизму или милошевићизму толико га је, и мање, у овој “ транзиционој ” Србији или – као што из искуства знају сви исељени Срби – на Западу.

Јер, друштво – да не помињемо истинску заједницу – није могуће без минимума солидарности и саосећања, а тога већ одавно, захваљујући комунистима и њиховим наследницима под разним данашњим партијским бојама, међу Србима нема. Уместо тога, и код нас су узаптели ројеви слуђених, побеснелих или узрујаних појединаца који сваки за себе грабе све шта им је на дохват.

Но нажалост, или срећом, бар за Србе друштво осим као заједница – духовна или крвна, никако само интересна – не може постојати, а изгледа ни другде. Јер, мафије нису

никаква “друштва” и зато се на наше очи свет криво распада, а ми му, мимо чак и сопственог разума, хрлилимо шибани крилатицима лажова и малоумника. И зато је један од главних циљева *Српског клуба* и *Српског листа* да такву једну заједницу стваре макар у маломе, у оквиру наших скромних личних моћи и снага. Јер, циљ нам никако није да се бусамо у груди као усамљени заточници правде и истине, касандре надолazeће пропасти, или политичке вође неког новог “ослободилачког” покрета, већ да примером покажемо да је заједница могућа, и да се наш живот не одвија у херметичким одељцима названим личност, породица, шира фамилија, племе, а поготову не у батискафима некаквог Расејања и Отаџбине. Јер, као што вели пољска химна: “Док буде Пољака биће и Пољске”, те не будемо ли међусобно саосећали и заједнички делали (1991–1995. виђао сам исувише равнодушности наспрам удара на наше положаје свега неколико километара од нас) неће нам ни Бог помоћи, а камоли било који земаљски чиниоци.

Наиме, и ми из *Српског листа* и Клуба сматрамо да је очување човечанства – али, и *људскости*

– врхунски циљ коме сви ми треба да тежимо, но ако западни део наше планете хрли Богу на Истину – и ако га следе и Русија, и Кина, па чак и Индија, бацањем у технолошку (духовно и еколошки кобну) револуцију, и у људождерски капитализам и меркантилизам – нико

нас

као нацију не може приморати да и ми идемо тим путем. Јер, алтернатива делимичне, избирљиве и креативне самоизолације постоји и њу спроводе, рецимо, и сама Европска Унија или САД, брижљиво чувајући

своју

идеолошку и расну чистоту забраном Србима да слободно путују њиховим, “просвећеним” , делом света.

Стога, Срби и Србија могу и имају право, и у стању су то да спроведу, да унутар *наших* граница установимо друштвено, политичко и културно устројство које одговара Српском народу – као и снаге да такав систем одржимо чак по цену неке нове војне интервенције Запада – која

може

довести и до евентуалне окупације земље, али не и наших умова и душа, што нам чини самоокупација политичком елитом узгојеном под вредностима Јосипа Броза, Слободана Милошевића, Зорана Ђинђића, Бориса Тадића, Војислава Коштунице или Чедомира Јовановића.

Српски клуб и *Српски лист* су зато одлучили – уколико не дође до повећања активног и самопрегорног учешћа наших читалаца у нашем раду, не само пуком посетом овога сајта – да овај вид делатности смањимо или потпуно укинемо и своје будуће напоре усмеримо

Пише: Момчило Селић
среда, 20 фебруар 2008 23:32

на библиотеку *Сој издавачке куће Жагор* из Београда, те подржавања издавачких делатности сличних националних група:

Логоса

из Београда,

Двери српских

, Српске Православне Цркве, националних интернет страница попут

Видовдана

,
Српске политике

,
1389

, и

Нове српске политичке мисли

.

Но, пре и мимо свега, залагаћемо се и даље за разне облике непосредне акције: националне саборе, трибине, омладинска и добровољачка логоравања, ходочашћа и маршеве, параде националних организација, јавне политичке зборове, те увођење аутентичног националног штива и градива у образовање српске омладине – што подразумева свеобухватну културну револуцију која ће разбаштинити и Брозово и либерално српско наслеђе.

Највише од свега, међутим, настојаћемо на *успостављању инфраструктуре за стварање истинске српске војске, полиције, академије наука и уметности, разних струковних удружења, и радничких синдиката* .

Али, за све то су потребни новац и добровољци. Досада је то искључиво на својим плећима носило око двадесетак сталних чланова *Српског клуба* и око десетак људи окупљених око *Српског листа* .

Како су наше напоре доживљавали процењивали чланови владајућих “српских” структура и ви сте, као читаоци, имали прилике да пратите и у нашој рубрици *Одзив*

. Ако је до самог сајта, из самог његовог изгледа јасно вам је да немамо могућности да га боље ликовно и графички опремимо, будући да рад једног дизајнера кошта, док се добровољно још нико није јавио. Што се пак тиче отварања неке

Српске куће

(видети предлог за оснивање “странке”

Срби

, 6. број

Српског листа: О досезању добра

), куповине макар “југа” или “стојадина” ради веће покретљивости и чланова редакције
Листа

и самога

Клуба

(готово нико од нас нема кола), те набавке одговарајућих књига, трака, цедеова и сличног, новац који би нам све то и слично донекле решио се не броји у стотинама хиљада евра, већ у десетинама хиљада.

Досада смо избегавали да се обраћамо било каквим спонзорима, не бисмо ли избегли оно “кума донела, кума однела” – или, још горе, захтеве за одређеним противуслугама. Тога се и даље држимо, те бисмо евентуалну новчану помоћ примали искључиво од појединаца који би нам је лично уручили у износима који би спречили било какву евентуалну учену. Тако, било би боље да нам 1000 људи једном годишње пошаље по 100 евра, него да нам сличну суму неко дарује искључиво у своје име. Рачун у банци, бар у Србији, не намеравамо отворати, с обзиром на карактер финансијских, пореских и полицијских власти ове државе. Јер, кад су оне могле да преваре народ користећи се коферима илегалног и непријављеног кеша страних обавештајних служби, или дародаваца попут Шороша, ми и слични покушаћемо да остваримо нешто од оног за шта смо досад животом јамчили са далеко мање.

Помоћ, међутим, не мора бити новчана: добровољци спремни да превозе чланове *Клуба*, уредништва

Листа

и евентуалне активисте будућег покрета

Срби

на разне трибине, зборове, састанке и слично помогли би нам немерљиво, као и они који би нам, евентуално, ставили земљу на располагање за омладинске логоре, народне саборе или летње националне школе. Наиме, делатношћу на приватним поседима избегли бисмо потребу да такве догађаје пријављујемо властима као јавне, и њихову могућу правну забрану.

Свакако, наиме, да би све наше политичке и друге делатности биле јавне, као што су и досада биле – ако ништа друго, с пукe спознаје да је било какав вид тајног, прикривеног или илегалног делања немогућ у данашњим условима усавршене шпијунаже и надгледања целокупног становништва, не само Српских земаља. Од наших непријатеља и противника ми не можемо, нити желимо да кријемо наше циљеве, намере и делатности – али им не морамо ни пружати прилике да нас онемогуће користећи се крилатицама попут “борбе против тероризма”, или против “антиуставних делатности”.

Пише: Момчило Селић
среда, 20 фебруар 2008 23:32

Овим желим да се захвалим свим нашим досадашњим сличномислећим или истомисленим читатељима и посетиоцима сајта и да им пожелим да се што пре огледамо на заједничком раду у духу овог Обавештења.

За Уредништво,

Момчило Селић

Фебруара 2008.

у Београду